

Bevis, og naar andre Lægmands Vidnesbyrd, der kunde fremspores maaste fra flere Sider, ikke skulde have nogen Betydning, maa det ikke være let for Bedkommende at føre et saadant Bevis, at han kunde faae Tilladelsen. Jeg tror derfor, at naar der kunde paavises flere Tilfælde, hvor Bedkommende havde kureret Syge, burde det være et fuldgyldigt Bevis for, at Bedkommende burde have denne Tilladelse, og saa maatte man overlade det til Befolkningens egen sundt Sands, hvorvidt den vilde benytte den Slags Folk eller ikke. Jeg har nu den Tro, at intet Menneſte, ialtfald under en Sygdom, hvor der var Fare, vilde henvende sig til en Kvalfalver, førend han havde henvendt sig til en autoriseret Læge, først naar det var mislykket, vilde han søge til Andre. Det erede Medlem for Beile Amtis Edie Valgtreds (Th. Nielsen) udtalte i sit første Foredrag, at han ikke indfaa, hvorledes det skulde godtgjøres, at Nogen havde helbredt Syge, som vare opgivne af Lægerne, det erede Medlem siger, det er et Spørgsmaal, om det kan godtgjøres. Jeg siger, det kan ikke paa den Maade, jeg nævnte, nemlig naar det virkelig kan bevises, at et Menneſte har søgt ikke alene Læger der, hvor han boer, men Hospitalet i den nærmeste Kjøbstad og senere Kjøbenhavns bedste Hospital og der er opgivet af Lægerne, og han saa henvender sig til En, der ikke er Læge, og bliver kureret af ham. Det maa være Noget, der maa staa til Troende, det behøver just ikke at være en enkelt Mand, hvem det er overgaaet, det kunde jo være muligt, at der var mange flere, der havde været saa heldige at faae Hjælp hos en Mand udenfor Lægestanden, efterat de tidligere havde forsøgt Lægehjælp. Det er næppe et Nar siden, at der var en Mand i Nærheden af, hvor jeg bor, som ligeledes søgte Lægehjælp uden Nytte, det blev jo længer jo værre — vel at mærke, de Sygdomme, jeg sigter til, ere nærmest udvortes og ikke indvortes — men saa søgte han til en Mand, der ikke var examineret, og blev kureret i meget kort Tid. Det er ogsaa et Bevis. Jeg kan derfor ligesaa lidt forstaa den Modstand, der nu reises imod Loven, som den tidligere; det er jo ikke fra Nu af, denne Modstand skriver sig, den har viist sig allerede i mange Nar.

Dahl: Jeg har af disse Forhandlinger ikke kunnet føle mig overbevist om, at det foreliggende Lovforslag indeholder noget heldigt Bidrag til Fremme af den Reform i vor Medicinallovgivning, som er ønsket fra mange Sider og ikke mindst fra Lægernes Side. Det Antal af, saavidt jeg erindrer, 800 private og offentligt ansatte Læger, som praktisere her i Landet, og den ikke ringe aarlige Tilgang af medicinske Studerende skulde synes at afgive tilstrækkelig Sikkerhed for, at vi ikke her-tillands komme til at savne de nødvendige Lægekrafter. Det har jo ogsaa længe været vanske-

ligere for en ung Læge at finde en Plads for sin Virksomhed, end det har været for nogen Egn at finde en Læge. Derfor ser jeg ikke, at der er nogen Trang til at forsøge Lægernes Antal, og det gaar i Virkeligheden dette Lovforslag ud paa. Men Lovforslaget forudsætter tillige, eller synes ialtfald at forudsætte, at Patienterne ikke ere tilstrækkelig tjente med den Lægehjælp, som de kunne faae hos de examinerede Læger. Lovforslaget gaar ud fra den Forudsætning, at der gives andre Veie end den rent videnskabelige, ad hvilke man kan opnaa særlig Indsigt og fortrinlig Duellighed i at behandle og helbrede visse Sygdomme. Denne Mistillid, som det forekommer mig, her viser sig mod Videnskaben, staaer i Strid med den Tillid, som andre Grene af Naturvidenskaben i høi Grad kunne glæde sig ved i vore Dage. Jeg skal tillade mig at minde om en fra Oldtiden bekendt Samtale mellem Kong Hiero og Matematikeren Archimedes. Da Kongen engang ønskede i en ledig Aftentime at blive indviet af den store Mester i Matematikens Mytterier, svarede Archimedes: „Der gives ingen Kongevei til Mathematiken“. Saaledes gives der sandelig heller ikke nogen alfar Vei til Lægevidenskaben (Afbrydelse). Ja, men med Hensyn til disse Undtagelser skal der søres et Bevis for, at den særlige Naturbegavelse i lægevidenskabelig Retning er tilstede, men hvem skal afgjøre, om dette Bevis er tilveiebragt? Dog vel Mand, der ere indviede i Lægevidenskaben selv. Her at henvise til Attester har, naar man veed, hvor let saadanne Attester tilveiebringes, og hvor lidet de i Almindelighed bevise, overmaade lidt at sige, hvis de ikke bagefter skulle prøves, og hvem skal da prøve disse Attester? Dog vel atter de Sagkyndige. Disse Attester hero jo kun paa et »post hoc, ergo propter hoc«. Bedkommende ere. kunne sig efter at være behandlet af denne Mand, altsaa paa Grund af denne Behandling. Dette Bevis er i Virkeligheden overmaade lidet fyldestgjørende, tilmed da Sygdommen jo i mangfoldige Tilfælde hæves af sig selv ved Naturens egen selvlegende Virksomhed. Det forekommer mig derfor, at ved dette Lovforslag, saaledes som ogsaa bemærket af den høitærede Justitsminister, er der ikke vundet noget væsentligt Fremmskridt fra Forordningen af 1794. Hvis Justitsministeren henvender sig til de Sagkyndige for at faae en Erklæring over disse uexaminerede Lægers Dygtighed og Brugbarhed, gaar han jo akkurat

Rettelſe.

Sp. 626, § 2 f. o.: „det var om Konfirmationen i det Helt“, læs: „det var ogsaa anvendeligt om vor Konfirmation“.